

Sygn. akt VI GC 1050/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Natalia Freyer

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko J. C.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania kwoty 30 930,02 złotych (trzydzieści tysięcy dziewięćset trzydzieści złotych dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 29 706,22 złotych za okres od dnia 31 maja 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego J. C. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. odsetki:

- ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych liczone od kwoty 29 413,92 złotych za okres od dnia 30 marca 2017 roku do dnia 30 maja 2017 roku,
- ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 292,30 złotych za okres od dnia 30 marca 2017 roku do dnia 30 maja 2017 roku;

III. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

IV. zasądza od pozwanego J. C. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 5 164 złotych (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1050/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) domagał się zasądzenia od pozwanego J. C. kwoty 30 930,02 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 29 706,22 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany J. C. zakupił od powoda towary znajdujące się w jego asortymencie. Powód dostarczył pozwanemu zakupiony towar, a następnie wystawił faktury VAT numer (...) z odroczoneymi

terminami płatności. Mimo otrzymania towaru i przyjęcia faktur VAT, w ustalonym przez strony terminie płatności pozwany nie dokonał zapłaty za zakupiony towar.

Na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem składają się: kwota 29 413,92 złotych tytułem należności głównej wynikającej z powyższych faktur VAT, kwota 292,30 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od transakcji handlowych naliczonych od kwoty 29 413,92 złotych do dnia 07 marca 2017 roku oraz kwota 1 223,80 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (jako równowartość kwoty 40 euro od każdej niezapłaconej faktury VAT).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym z dnia 16 maja 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI GNe 1767/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany J. C. wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa i wskazując, że nie jest on dłużnikiem powoda z tytułu roszczenia pozwu, albowiem zaspokoił je co do kwoty 29 413,92 złotych tytułem należności głównej, co do kwoty 292,30 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz kwoty 1 223,80 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, tj. łącznie w kwocie 30 930,02 złotych. Jednocześnie pozwany wskazał, że jedyną czynnością podjętą przez powoda było skierowanie do niego wezwania do zapłaty, a więc rekompensata nie powinna przekroczyć równowartości 40 euro, co do której pozwany jest gotów zawrzeć ugodę.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 01 sierpnia 2017 roku” (data prezentaty: 2017-08-04, k. 47-49 akt), powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) cofnął pozew co do kwoty 30 930,02 złotych wraz z odsetkami liczonymi od kwoty 29 706,22 złotych za okres od dnia 31 maja 2017 roku do dnia zapłaty – wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, z uwagi na spłatę zadłużenia przez pozwanego, podtrzymując jednakże żądanie zasądzenia od pozwanego J. C. odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 29 706,22 złotych za okres od dnia 30 marca 2017 do dnia 30 maja 2017 roku i kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) sprzedawał pozwanemu J. C. towary spożywcze i wystawił z tego tytułu faktury VAT:

- numer (...) na kwotę 1 368 złotych brutto z terminem płatności do dnia 13 stycznia 2017 roku,
- numer (...) na kwotę 10 109,93 złotych brutto z terminem płatności do dnia 18 stycznia 2017 roku,
- numer (...) na kwotę 7 178,28 złotych brutto z terminem płatności do dnia 22 stycznia 2017 roku,
- numer (...) na kwotę 1 292,81 złotych brutto z terminem płatności do dnia 02 lutego 2017 roku,
- numer (...) na kwotę 2 205 złotych brutto z terminem płatności do dnia 04 lutego 2017 roku,
- numer (...) na kwotę 4 844,89 złotych brutto,
- numer (...) na kwotę 2 415,01 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 12 lutego 2017 roku.

J. C. przyjął powyższe faktury VAT.

faktury VAT – k. 14-20 akt

Pismem z dnia 24 lutego 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) wezwał J. C. do zapłaty kwoty 109 283,28 złotych stwierdzonej m. in. fakturami VAT numer (...).

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 21-22 akt

J. C. w dniu 31 maja 2017 roku zapłacił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) kwotę 1 368 złotych tytułem należności wynikającej z faktury VAT numer (...), kwotę 10 109,93 złotych tytułem należności wynikającej z faktury VAT numer (...), kwotę 7 178,28 złotych tytułem należności wynikającej z faktury VAT numer (...), kwotę 1 292,81 złotych tytułem należności wynikającej z faktury VAT numer (...), kwotę 2 205 złotych tytułem należności wynikającej z faktury VAT (...), kwotę 4 844,89 złotych tytułem należności wynikającej z faktury VAT numer (...), kwotę 2 415,01 złotych tytułem należności wynikającej z faktury VAT numer (...), kwotę 292,30 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek od powyższych faktur VAT oraz – w dniu 02 czerwca 2017 roku – kwotę 1 223,80 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

potwierdzenie przelewów – k. 30-38 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 24 listopada 2017 roku mając na uwadze okoliczności, na jakie został zgłoszony dowód z zeznań pozwanego J. C. określone w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, tj. zapłatę dochodzonej pozwem kwoty, która to okoliczność nie była sporna w sprawie, jak też mając na uwadze fakultatywność dowodu z przesłuchania stron i uznając, że w niniejszym postępowaniu nie zachodzą okoliczności, o jakich mowa w art. 299 k.p.c., Sąd dowód ten pominął.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 01 sierpnia 2017 roku” (data prezentaty: 2017-08-04, k. 47-49 akt), powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) cofnął pozew co do kwoty 30 930,02 złotych wraz z odsetkami liczonymi od kwoty 29 706,22 złotych za okres od dnia 31 maja 2017 roku do dnia zapłaty – wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, z uwagi na spłatę zadłużenia przez pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Zgodnie zaś z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W niniejszej sprawie powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, a zatem zgoda pozwanego na dokonanie tej czynności nie była wymagana. Sąd zaś oceniając powyższą czynność procesową powoda z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 k.p.c. nie dopatrywał się, ażeby była ona sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa, zwłaszcza, że podstawą cofnięcia pozwu w zakresie wynikającym z oświadczenia powoda była zapłata przez pozwanego całej dochodzonej należności.

Uznając zatem, iż czynność powoda jest zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie wynikającym z oświadczenia o cofnięciu pozwu (punkt I wyroku).

W niniejszej sprawie, uwzględniając powyższe oświadczenie o cofnięciu pozwu, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) domagał się ostatecznie zasądzenia od pozwanego J. C. jedynie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 29 706,22 złotych za okres od dnia 30 marca 2017 do dnia 30 maja 2017 roku i kosztów procesu.

Poza sporem pozostawało, że strony (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) i J. C. łączyły umowy sprzedaży towarów wyszczególnionych w fakturach VAT.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Jednocześnie wskazać należy, że w toku procesu pozwany J. C. zapłacił należności wynikające z faktur VAT, a także skapitalizowane na dzień 07 marca 2017 roku odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych i należności związane z rekompensatą kosztów odzyskiwania należności. Zgodnie zaś z poglądem prezentowanym w doktrynie oraz orzecznictwie przedmiotu, który to pogląd podziela niniejszy Sąd, nawet częściowe wykonanie zobowiązania jest traktowane jako uznanie całego roszczenia przez dłużnika. Takim uznaniem jest więc tym bardziej całkowita zapłata faktur VAT i innych należności, bez jakiegokolwiek zastrzeżenia ich zwrotu (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 26 sierpnia 2004 roku, sygn. akt I CK 133/04). Skoro zatem pozwany w toku postępowania zapłacił całą należność główną (wskazując numery faktur VAT będących przedmiotem procesu) i inne należności objęte pozwem, nie budziło wątpliwości Sądu, że tą czynnością dokonał on uznania przedmiotowego roszczenia.

W konsekwencji, w związku z tym, że pozwany J. C. niewątpliwie dokonał zapłaty należności dochodzonej pozwem po wyznaczonym terminie płatności wskazanym na fakturach VAT, zasadne było żądanie powoda w zakresie zasądzenia w tej sytuacji od pozwanego na rzecz powoda: odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwot wynikających z faktur Vat, tj. od łącznej kwoty 29 413,92 złotych – za okres od dnia 30 marca 2017 roku (tj. od dnia wytoczenia powództwa, zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia 30 maja 2017 roku (tj. do dnia zapłaty tej kwoty przez pozwanego) oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od skapitalizowanych odsetek, tj. od kwoty 292,30 złotych, za okres od dnia 30 marca 2017 roku (tj. od dnia wytoczenia powództwa, zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia 30 maja 2017 roku (tj. do dnia zapłaty tej kwoty przez pozwanego), o czym Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 4 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) w zw. z art. 482 k.c.

W punkcie III wyroku Sąd oddalił żądanie powoda w zakresie, w jakim powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 292,30 złotych, tj. odnośnie rodzaju żądanych odsetek. Przedmiotowa kwota (292,30 złotych) stanowiła skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych naliczone od kwoty 29 413,92 złotych do dnia 07 marca 2017 roku, stąd też nie stanowiła ona kwoty wynikającej z transakcji handlowej i nie znajdowały do tej kwoty zastosowania przepisy dające wierzycielowi możliwość naliczenia tego rodzaju odsetek. Jako więc zaległe odsetki mogły być one poddane jedynie reżimowi wynikającemu z treści art. 482 k.c., stąd też Sąd zasądził od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z treścią tego przepisu, a oddalił żądanie co do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w zakresie tej kwoty.

Odnosząc się do podniesionego przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie w dniu 24 listopada 2017 roku zarzutu potrącenia z kwotą dochodzoną pozwem (tj. w jej pozostalej po cofnięciu pozwu części) mającej przysługiwać pozwanemu wierzytelności w kwocie stanowiącej różnicę między równowartością kwoty 40 euro a równowartością kwoty 280 euro jako nienależnie spełnionego przez pozwanego na rzecz powoda świadczenia w kwocie 1 223,80 złotych, to wskazać należy, że złożony przez pozwanego w toku niniejszego postępowania zarzut potrącenia nie mógł odnieść zamierzonego przez niego skutku i to z kilku powodów. Należy bowiem zauważyć, że procesowy zarzut potrącenia jest związany z potrąceniem w sensie materialnoprawnym, ponieważ bez dokonania potrącenia jest on

nieskuteczny. Zarówno wtedy, gdy oświadczenie o potrąceniu zostało złożone poza procesem, jak i wtedy, gdy złożono je łącznie z zarzutem w procesie, skuteczność tego zarzutu (potrącenia) jako czynności procesowej jest zależna od skuteczności samego potrącenia, jako czynności materialnoprawnej, albowiem to ono – oświadczenie o potrąceniu, stanowi podstawę materialnoprawną zarzutu potrącenia.

Odnosząc się do kwestii skuteczności oświadczenia o potrąceniu złożonego w przedmiotowej sprawie podkreślić należy, iż zostało ono złożone przez pełnomocnika pozwanego i mimo, że pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z mocy prawa umocowania do złożenia, ani też do przyjęcia oświadczenia o potrąceniu, w ocenie Sądu, można przyjąć, iż – odnośnie złożenia takiego oświadczenia – pełnomocnictwo zostało udzielone w sposób dorozumiany, gdyż jest to w interesie mocodawcy – pozwanego (zmierza bowiem do wygrania przez mocodawcę procesu). Jak wskazał wyrok z dnia 04 lutego 2004 roku (sygn. akt I CK 181/03) Sąd Najwyższy – wprawdzie przewidziany w art. 91 k.p.c. zakres umocowania pełnomocnika procesowego nie uprawnia go do złożenia materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, jednak ze względu na założenie działania mocodawcy ukierunkowanego na wygranie procesu, racjonalne jest założenie, iż zakresem umocowania strona objęła także złożenie w jej imieniu określonego oświadczenia woli, niezbędnego dla obrony jej praw w procesie. Uzasadnieniem dla takiego poglądu jest domniemanie celowego działania pełnomocnika, reprezentującego i chroniącego interes swojego mocodawcy. W ślad za tym domniemaniem przyjmuje się, że tego rodzaju zarzut, mimo charakteru i skutku materialnoprawnego, do jakiego zmierza, jest w istocie konsekwencją podjęcia przez pozwanego celowej obrony przed dochodzonym wobec niego roszczeniem, wobec czego należy założyć, że udzielając pełnomocnictwa procesowego w takim właśnie celu mocodawca godzi się i akceptuje również i tego rodzaju działanie swojego pełnomocnika. Jeśli nie zostanie ono odwołane do zakończenia procesu – można zasadnie przyjąć, że zostało skutecznie złożone w ramach racjonalnie prowadzonej obrony.

Odmienne natomiast kształtują się wymogi skuteczności złożenia oświadczenia o potrąceniu, gdy chodzi o adresata takiego oświadczenia. W tym względzie Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że dla skuteczności oświadczenia o potrąceniu, złożonego w procesie, ale i poza nim, ze względu na obowiązującą teorię oświadczeń woli uzależniającą powstanie prawem przewidzianego skutku prawnokształtującego danego oświadczenia woli od jego dojścia do adresata (art. 61 § 1 k.c.), konieczne jest dostarczenie takiego aktu woli strony składającej oświadczenie do strony będącej jego adresatem, a nie – jedynie do wiadomości jej pełnomocnika procesowego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07 marca 2013 roku, sygn. akt II CSK 476/12 wraz z uzasadnieniem).

Jeśli zatem pełnomocnik pozwanego składa w procesie, w ramach obrony przed roszczeniem powoda, oświadczenie o potrąceniu, to przewidziany w art. 498 § 2 k.c. skutek wzajemnego umorzenia obu wierzytelności wystąpi z chwilą wystąpienia podstaw faktycznych do przyjęcia, że oświadczenie takie dotarło do strony, wobec której zostało ono skierowane, tj. w niniejszej sprawie do powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., a nie jego pełnomocnika.

A zatem dorozumiane udzielenie pełnomocnictwa nie może dotyczyć przyjęcia oświadczenia o potrąceniu, bowiem oświadczenie to wywołuje – w niniejszej sprawie dla strony powodowej – niekorzystne skutki. Do przyjęcia oświadczenia o potrąceniu konieczne jest zatem pełnomocnictwo szczególne lub doręczenie takiego oświadczenia stronie osobiście (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 29 maja 2013 roku, sygn. akt I ACa 89/13 oraz Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w wyroku z dnia 18 kwietnia 2014 roku, sygn. akt VIII Ga 22/14), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Nadto wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Skutek kompensaty ustawowej wymaga zatem następujących warunków: złożenia oświadczenia woli, istnienia wierzytelności przeciwstawnych, tj. takich, które przysługują dwóm podmiotom prawa cywilnego występującym względem siebie w podwójnej roli: dłużnika i wierzyciela, wymagalności wierzytelności (co najmniej potrącającego) i jednorodności świadczeń.

W niniejszej sprawie pozwany J. C. swojej wierzytelności przedstawionej do potrącenia upatrywał w nienależycie spełnionym świadczeniu w kwocie 1 223,80 złotych tytułem zapłaconej powodowi rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w kwocie przewyższającej równowartość 40 euro. W takiej sytuacji – przy wierzytelności ze świadczenia nienależnego, które jest zobowiązaniem bezterminowym, by spełnić przesłankę wymagalności – niezbędnym warunkiem było również doręczenie powodowi wezwania do zapłaty, dopiero bowiem, gdy wierzytelność przedstawiana do potrącenia jest wymagalna, oświadczenie o potrąceniu wywołać może skutek w postaci umorzenia wierzytelności (o ile pozostałe warunki zostaną spełnione).

Tymczasem, w niniejszej sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu na okoliczność wzywania powoda do zwrotu przedmiotowej kwoty.

Nie było też wątpliwości, że skoro pozwany zgłosił zarzut potrącenia przedstawiając do potrącenia wierzytelność, to zgodnie z treścią art. 6 k.c. powinien wykazać istnienie i wysokość tej wierzytelności. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 08 sierpnia 2005 roku (sygn. akt I ACa 1053/05, OSA w Katowicach 2006/2/5) zarzut potrącenia jest w istocie formą dochodzenia roszczenia, zrównaną w skutkach z powództwem. Mają zatem do niego zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów na ich poparcie, a w szczególności dokładne określenie wierzytelności, jej wysokości, a wreszcie wykazania jej istnienia. Samo oświadczenie o potrąceniu nie jest bowiem dowodem na istnienie przesłanek potrącenia ustawowego z art. 498 k.c., przy czym z uwagi na bezskuteczność oświadczenia o potrąceniu z przyczyn wskazanych powyżej (złożenie oświadczenia pełnomocnikowi powoda oraz brak wymagalności wierzytelności pozwanego), nie zachodziła potrzeba dokonywania w tym zakresie dalszych ustaleń przesądzających o istnieniu bądź nieistnieniu wierzytelności pozwanego. Na marginesie jedynie wskazać należy, że przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) rekompensata za koszty odzyskiwania należności w kwocie stanowiącej równowartość 40 euro przysługuje od każdej transakcji handlowej i nie wymaga wykazywania przez powoda podjęcia jakichkolwiek działań, z wyjątkiem wezwania do zapłaty (którą to funkcję pełni chociażby faktura VAT). Wystarczające jest zatem wykazanie, tak jak uczynił to powód, że strony łączyły transakcje handlowe (umowy sprzedaży) oraz, że pozwany nie zapłacił za dostarczone mu towary w umówionym terminie, mimo że faktury VAT przyjął.

Mając na względzie powyższe rozważania, zdaniem Sądu, podniesiony przez pozwanego w toku niniejszego postępowania zarzut potrącenia nie mógł odnieść zamierzonego przez niego skutku i nie doprowadził w żadnym zakresie do umorzenia wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem.

O kosztach postępowania w punkcie IV wyroku orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. obciążając nimi pozwanego jako stronę, którą uznać należy za stronę przegrywającą niniejszą sprawę. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 21 lipca 1951 roku (sygn. akt C 591/51, OSN z 1952 roku, nr 2, poz. 49) oraz w postanowieniu z dnia 12 sierpnia 1965 roku (sygn. akt I CZ 80/65, OSNC z 1966 roku, nr 3, poz. 47) zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu powództwa jest równoznaczne z przegraniem sprawy przez pozwanego – a zatem uzasadnione staje się zastosowanie w takich okolicznościach reguły odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 § 1 k.p.c. W niniejszej zaś sprawie pozwany bezsprzecznie zaspokoił roszczenie powoda poprzez spłatę dochodzonej należności w dniu 31 maja 2017 roku i w dniu 02 czerwca 2017 roku, co wynika z treści przedłożonych potwierdzeń przelewów, a zatem już po wytoczeniu powództwa (pozew w niniejszej sprawie wniesiony został bowiem w dniu 30 marca 2017 roku).

Na kwotę kosztów postępowania zasądzonych od pozwanego rzecz powoda składa się: kwota 1 547 złotych tytułem zwrotu uiszczonej opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustalona w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zmianami).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...),

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 03 grudnia 2017 roku